

Арцём Арашонак

СЭНР'Ю

Арцём Арашонак

СЭНР'Ю

Сэнр'ю
Танка
Кароткая проза

Мінск

Выд. І. П. Логвінаў

2007

УДК 821.161.3-1
ББК 84 (4Бел)-5
А 79

Арашонак, А.

А 79 Сэнр'ю : сэнр'ю, танка, кароткая проза / Арцём Арашонак. — Мінск : І. П. Логвінаў, 2007. — 132 с.: іл.

ISBN 978-985-6800-63-7.

Арцём Арашонак у сваёй кнізе «Сэнр'ю» перакідае ніцяныя масткі ад адной цывілізацыі да другой, ад культуры да культуры.

УДК 821.161.3-1
ББК 84 (4Бел)-5

ISBN 978-985-6800-63-7 © Арцём Арашонак, 2007

Каб я была японкай, то на пытанне – хто ён, Арцём Арашонак? – абавязкова, замест тлумачэнняў прачытала б трохрадкоўе Басё:

Заходні вецер? Усходні?
Лепей паслухаю, як шуміць
Вецер над рысавым полем.

Ці, падобна Сэй-Сёнагон, проста прыадчыніла б акно... Такім куртуазным спосабам было б вельмі дарэчы прадставіць маладога беларуса, які нарадзіўся ў Віцебску, жыў у Нямецчыне, і да таго ж пераклаў “Сідхартху” Германа Гесэ – той, хто чытаў, зразумее... Але нашы суайчыннікі, хоць і засвоілі хайку ды танка лепей, чым рандо з санэтамі, да выкшталцонных дыялогаў пакуль не гатовыя. Ці я памыляюся?

Цікавасць да ўсходняй літаратуры расце год ад году. Калі ў 80-х гадах мінулага стагоддзя літаратурныя рэдактары і думкі не дапускалі, што гэты жанр патрэбны беларускаму чытачу, то выдадзены ў 1996 годзе зборнік хоку дзевяці беларускіх паэтаў “Круглы год” ўспрымаўся ўжо як анталагічны.

Сённяя хайку – папулярны мастацкі прадукт, часам нават з гламурна-папсовым флёрам. Неверагодна, але ўжо і на старонках жоўтай прэсы расцвітаюць суквецці гэтага некалі элітарнага жанру. Больш таго, беларусы даспелі ўжо не толькі да засваення формулы пяць – сем – пяць, але і да пэўнай кананізацыі трохрадкоўя. Час ад часу беларускія “хакуісты” дыскутуюць між сабой – ці абавязкова захоўваць колькасць складоў, ці варта пераносіць словы, ці трэба называць іранічныя трохрадкоўі гэтым жа словам. Але такія лакальныя спрэчкі не маюць той заўзятасці і каляной за-

дадзенасці, як тыя, што адбываюцца за заходнімі межамі нашай Айчыны. З другога боку, беларускі погляд на хайку шырэйшы, чым, напрыклад, у амерыканскіх калег, якія трымаюцца трох кітоў: непасрэднае назіранне, пазбяганне метафары, толькі прыроднае.

На мой погляд, “беларускія хайку” не толькі больш разняволеныя, але і больш блізкія да класічных узораў Басё і Бусона. Перш за ўсё таму, што яны захоўваюць – у лепшых вопытах – вертыкальную вось, якая пранізвае мінулае і сённяшняе, прыроднае і паэтычна-асацыятыўнае.

Старое дрэва
Ня стане ніколі ні чоўнам...
ні крыжам, —

гэтая мініяцюра Арцёма Арашонка – ці не хрэстаматычны ўзор “беларускіх хайку”. Праўда

сам паэт свае трохрадкоўі называе “сэн-р’ю”*. Я паспрачалася б з такім жанравым вызначэннем, але, здаецца, куды важней не тое, якім словам іх пазначыць, а зразумець, чаму раптам аўтар робіць такі мастацкі жэст – аддзяляючы-адгарожваючы свае хайку ад іншых твораў беларускіх аўтараў? Я бачу ў гэтым не столькі жаданне вылучыцца, колькі самавызначыцца. Прычым вызначыцца для сябе, а не для іншых, вызначыць сваё месца, але, разам з тым, і прызнаць яго сціпласць. Бо, у тлумачэнні самога аўтара гэтай кнігі, “сэн-р’ю” – парадыйны жанр.

* **Сэнр’ю** — фармальна адпавядае хайку і мае гэткую ж складовую будову, але аддае перавагу метафарам і пародыі. Заснавальнікам гэтай паэтычнай формы з’яўляецца Караі Хахімон (1718–1790). Сэнр’ю ў літаральным перакладзе з японскай мовы азначае “Вярба над ракою”. Гэтую камбінацыю словаў Хахімон абраў сабе ў якасці псеўданіму. Пасля смерці яго імя стала назвай паэтычнай формы. — *Заўв. рэд.*

Не ведаю, ці пагадзіліся б прафесійныя філолагі-япаністы прызнаць у арашонкавых творах хайку і танка, але асабіста мяне яго мініпалімпсесты кранаюць: і пазнавальнасцю японскай першакрыніцы, і ўменнем захаваць сваё. Аднак гэтае незвычайнае ўмельства – перакідваць ніцянныя масткі ад адной цывілізацыі да другой, ад культуры да культуры, ад аўтара да аўтара, праяўляецца і ў яго прозе. Яна наскрозь прасякнута цытатамі (прычым цытатамі цалкам рознаўзроўневымі – ад Ніцшэ да Ранейскай) і, разам з тым, цудоўна адлюстроўвае натуру самога аўтара, натуру, дзе нахабства і самаўпэўненасць мяжуюць з дзіцячай наўнасцю і творчай апантанасцю. Згадаю толькі адну мініяцюру, якая ўразіла мяне сваёй дакладнасцю і прастатой, мініяцюру, з-за якой, уласна кажучы, я і села за гэтую прадмову.

“Муха, пад’ядаючы рэшту маіх сняданкаў, дажыла да зімы. На Каляды дзядуля адкаркаваў пляшку добрага каньяку. На водар вінаградных слёз прыляцела мушка. Ба-ах – і ад чатырохкрылай кватаранкі не засталася і мокрага месца.

Так і ў літаратуры. Перабіваешся драбніцамі, нікому не перашкаджаеш. А як замахнешся на што большае... Бах. І ад цябе мокрага месца не застанеца”.

Высокага палёту!

Ганна Кісліцына

СЭНР'Ю

Пасярод поля
адзінокі Буда —
стары валун.

10

Арцём Арашонак

Згаслыя знічкі...
Збіраюць вяскоўцы
бульбу ў разорах.

11

Сэр'ю

Дзяўчо з лазні,
На грудзях — пацалункі
дубовага лісця.

12

Арцём Арашонак

Зорак адбітак
бачу на досвітку ў возеры —
белыя гарлачыкі.

13

Сэр'ю

Старое дрэва
не стане ніколі ні чоўнам...
ні крыжам.

14

Арцём Арашонак

Доўгая размова.
Сняжынкамі ў паветры
віхляюць нашы словы.

Жанчына прачнулася,
а пад сэрцам яшчэ спіць
цэлы сусвет.

16

Арцём Арашонак

Агеньчык сэрца
трымціць, як свечка...
Ты ўвайшла.

17

Сэр'ю

Нерат сохне
пад месяцам. Кроплі на ім —
Слёзы рыбінаў.

18

Арцём Арашонак

Маленькі анёл...
Дзіця ў храме вечнасці.
Крылы — матчыны рукі.

19

Сэр'ю

Поўня люструецца
ў лужыне. Вакол апалонікі —
выспеленыя каштаны.

20

Арцём Арашонак

Вецер на снэзе
замятае нашы сляды —
дарогу мінулага.

21

Сэр'ю

Надвячоркам
п'юць віно... У кожнай
чарцы поўня.

22

Арцём Арашонак

Кроплю расы
праглынуў шпачок. Нават сонца
не адбярэ яго песні.

23

Сэр'ю

У цэбрык з вадою
кроплямі падаюць
зоры. Тут іх прытулак?

24

Арцём Арашонак

Зоркі раніцай
пакінулі нябёсы. На двары
сузор'і дзяцей.

25

Сэр'ю

Надпіс на крыжы
высвечвае поўня,
як сумнае хайку.

26

Арцём Арашонак

Сняжынкі, якія чакаюць
Зімы сваёй —
Зоркі на небе.

27

Сэр'ю

Святар ідзе
да храму. Першы снег —
бласлаўленне зімы.

28

Арцём Арашонак

На ратушы
спяшаецца гадзіннік.
У новае стагоддзе...

29

Сэнр'ю

Вечаровае сонца...
У срэбры павуціння
адзінокая хата.

30

Арцём Арашонак

Халодная раніца...
Парасон закрывае
СТОМЛЕННЫЯ ВОЧЫ.

31

Сэр'ю

Млечны шлях...
Як след слімаковы
на чорнай лісцінцы.

32

Арцём Арашонак

Спе́вы жаўрукоў
вяртаюцца ў верасні...
Крыкамі крумкачоў.

33

Сэр'ю

На старым чоўне
ззяе срэбраная луска...
Начныя мятлікі.

34

Арцём Арашонак

Восеньскі вечар...
На небе першыя зоркі —
белыя павучкі.

35

Сэп'ю

Рака Вечнасці
змывае жвір з берага
Млечнага... Знічкі.

36

Арцём Арашонак

Знянацку сонца
зайшло... Пад плотам
кола старое.

37

Сэр'ю

Травеньскі вечар.
У конаўцы з-пад малака
спіць ветрык.

38

Арцём Арашонак

Па рацэ Сусвету
плыве і берага не знойдзе
жыцця адзінокі човен.

39

Сэр'ю

У кавалку гліны
скульптар шукае
сваю душу.

40

Арцём Арашонак

На світанні
на шэрых валунах
бачацца твары.

41

Сэр'ю

Грудзі дзяўчыны...
Паміж белых плечукоў
сцежка ў нікуды.

42

Арцём Арашонак

Дзяўчына нясе
кветак палявых ахапак...
Пылок на грудзях.

43

Сэр'ю

Калыхае зыбку старая.
Разам з ейным сэрцам
супакойваецца й дзіцячае.

44

Арцём Арашонак

У зыбцы дзіця
пазірае на матчыну смочку...
Поўня ў акне.

45

Сэр'ю

Плача дзіця.
Вільгатнеюць вочкі
птушак... На зыбцы.

46

Арцём Арашонак

Вечаровай дарогай
вяртаецца сейбіт... У позірку
першыя парасткі.

47

Сэр'ю

Дзяўчо разбіла
з зярняткамі збанок.
На аскепках — сузор'і.

48

Арцём Арашонак

Гарлачыкі квітнеюць.
На возеры сонным
Белыя плечы дзяўчат.

49

Сэр'ю

Начное возера.
Паміж зорак з табою
разам пльвем.

50

Арцём Арашонак

Вечарам на дарозе
Раскіданае сена...
З зорнай вазніцы?

51

Сэр'ю

Плача вазніца.
Па старой дарозе
вязаць труну.

52

Арцём Арашонак

Стары цвік...
Дзе вісела калыска,
Поўня на павуцінні.

53

Сэр'ю

Сэрца маё спынілася...
Бяздзетная жанчына цягне
З поля валун.

54

Арцём Арашонак

Вогнішча ў полі.
Валун трымае цяпло...
Сэрца — каханне.

55

Сэр'ю

Восеньская раніца.
У пакінутым храме
моліцца вецер.

56

Арцём Арашонак

Абуджаецца храм.
На вялікіх званых
тае снег.

57

Сэп'ю

Разбураны храм.
Людзі моляцца
ў заснежаным полі.

58

Арцём Арашонак

Толькі слімакі
знаходзяць дарогу ў садзе
сярод апалага лісця.

Вогнішчы на полі...
Дзе зорнае неба,
Дзе зямля — не адрозніш.

60

Арцём Арашонак

Бяскрайні сусвет:
Мышка-палёўка
на заснежаным полі.

61

Сэр'ю

З-за хмурынак
паказаліся зоры. На вуліцу
выбеглі дзяўчаты.

62

Арцём Арашонак

Дрогкія вейкі —
З чорных галінаў
падае снег.

63

Сэр'ю

Надвячорак.
Са стромкіх хвояў
зрываецца цішыня.

64

Арцём Арашонак

Святар і ружанец...
Клён адзінокі моліцца
пад пацеркамі зор.

65

Сэр'ю

Кам'яні на полі.
Ці були яны храмам?
Ці вернікамі?

66

Арцём Арашонак

Пакінуты храм,
У браму сняжынкі ляцяць...
Запозненае пакаянне.

67

Сэр'ю

На белым полі
аповед жыцця — мышкі
сляды,
савы кіпцюры.

68

Арцём Арашонак

Між глибокіх снігоў
коткі забытаныя сляды...
Збытаныя думкі.

69

Сэр'ю

Мячык з анучы
займеў сваю душу...
Далоні дзяўчыны.

70

Арцём Арашонак

Як спякотна!
Нават на прасціне неба
кропелькі поту.

71

Сэр'ю

Семнаццаць крокаў
да цябе ў цішыні...
Хайку каханьня.

72

Арцём Арашонак

На ручніку
бабуля вышывае
мае першыя крокі.

Зімні вечар.
Цень дзяўчыны
на снезе.

74

Арцём Арашонак

Тае снег на задворку.
Знікаюць зімы павольна
белыя храмы.

75

Сэр'ю

Раніцай датыкнуўся
да носа сабакі. Халодны!
Мо ноччу дакранаўся да зор?

76

Арцём Арашонак

Kunze - 1920
1920

M. H. ...
...

ТАНКА

Буйныя зоркі
ў сажалцы перад хатай
крокамі бабулі здаліся.
Як далёка яна
і як блізка яе душа!

78

Арцём Арашонак

Снежны ком
павольна коцяць дзеці
за далягляд.
Па іх маленькіх слядах
белая поўня ўзыходзіць.

79

Сэр'ю

У адказ Юкары Кадзіма

Сярод камянёў
чую вясёлы смех.
Можа, сёння
пашчасціць убачыць,
як Буда смяецца?

80

Арцём Арашонак

На пальцах твоїх —
малітва.

Драпінки на спині
маїй —

яе нягучныя словы.

81

Сэр'ю

Прытуліла мяне
да пругкіх грудзей сваіх
і ўзгадала дзяцінства —
мячык з анучкі. Зараз і я
для цябе толькі мячык.

82

Арцём Арашонак

У восеньскім садзе
яблык апошні шукаем
між апалага лісця.
Знаходзім наш успамін —
мячык з анучы.

83

Сэр'ю

Калыску — човен жыцця
маці выпускае нясмела.
На другім беразе
тысячы рук сустракаюць
човен жыцця — дамавіну.

84

Арцём Арашонак

Зірнуў на неба,
пад якім ішоў па жыцці
няспешна.

Дзе сяброў сустрэў — зоры,
Дзе маці — бліскучае сонца.

85

Сэр'ю

Па дарозе ў вечнасць
сыходзіць радня. Свечкі
гараць у царкве.
Зоркі на небе пахнуць ладанам.
На зямлі застаўся толькі я.

86

Арцём Арашонак

На старым крыжы
маланка пакінула
глыбокі след.
Так на сэрца кладуцца
радкі добрага верша.

87

Сэр'ю

Квецень лета
звабна мяне сустракае
ліпавым мёдам.
На світальным кірмашы
цэбрыкі з сонцам.

88

Арцём Арашонак

Верасовая ноч.
Каханне на сузор'ях
пакінулі мы.
Аблокамі на раннім небе
вяртаюцца нашы пачуцці.

89

Сэр'ю

Саламяны дах
плача пад кроплямі
восеньскага дажджу.
У шэрых асцюках
засталося яшчэ зерне.

90

Арцём Арашонак

Плач завірухі
На вячэрнім двары
Не сціхае.
Жанчына выйшла на ганак.
Ці не ейнае дзіця плача?

Усімі пакінуты,
бачу ў зімнім сне
бяскрайняе поле.
На снэзе бялюткім
маміны крокі. Побач — мае.

92

Арцём Арашонак

Ціхім вечарам
пачуў за вакном крокі,
Выглянуў: мо сябры?
Проста кроплі з падстрэшша
падаюць у пусты цэбрык.

93

Сэр'ю

Восеньскім надвячоркам
вершы табе чытаю
ў ціхім двары.
З галінаў зрываюцца
каштанамі мае словы.

94

Арцём Арашонак

ПРОЗА

Каля крамы, дзе заўсёды шмат людзей, ладзяць свой бізнес гандляркі цыгарэтамі, пераважна пітушчыя кабеты. На ўтаргаваныя грошы купляюць бутэльку таннага віна, іншы раз — памаду атрутна-чырвонага колеру. Нават занураная ў згрызоты жыцця жанчына прагне ўвагі і кахання. Але яно зазвычай таннае, як тая бутэлька віна.

96

Арцём Арашонак

Праходзяць гады, а гэтая карцінка з
жыцця не забываецца:

васьмігадовая дзяўчынка ў вялізных,
не па назе ботах са слязьмі ў вачах
трымае на руках малога брата.

Побач ідуць асалавелья ад п'янкі
бацькі. Мінула колькі год, і я ўбачыў
колішняе дзяўчо на тэатральнай
сцэне. Яна была непаўторнай!

Бліскучая гульня! Пospех! Ружы
прыхільнікаў! А ў вачах тыя ж
слёзы... ды іх заўважыў толькі я.

97

Сэр'ю

Гляджу на Мадонну Літу з дзіцем
пэндзя вялікага Леанарда і
ўзгадваю дэманстрантак, паказаных
па тэлевізіі. Схаваўшы за спіны
сваіх немаўлятак, яны шпурлялі
камяні ў паліцэйскіх.

98

Арцём Арашонак

Трапіў у рукі стары часопіс. Адзін з аўтараў распавядаў пра экзатычныя куткі Марока. Увагу прыцягнула выслоўе пад партрэтам старой жанчыны: “Прыгожыя старыя людзі, на якіх зірнула жыццё”. У яе позірку люстравалася мінулае. Жыццё зазірае ў вочы ўсім, але толькі на абраных кладзецца прыгожым адбіткам.

99

Сэр'ю

Беларуская жанчына створана
Богам з жыта — у грудзях спелае
зерне, у стане гнуткасць сцябла...
іншым разам і не заўважыш востры
асцючок у позірку.

100

Арцём Арашонак

Маленства. Зношу з бабуляй
Улянай камяні з поля. Стаміўся,
падыходжу да крушні і кажу:
“Навошта табе столькі?” “Так,
трэба”, — сцішана адказвае бабуля.
Праз год з гэтага камення дзед
Сашка зладзіў падмурак пад новую
хату. Сёння часта ў мяне пытаюцца:
“Навошта табе беларускае слова?”
“Так, трэба”, — сцішана адказваю я.

Непадалёк ад мяне жыве
Валянціна, якую ў наваколлі
ведаюць як Вальку-п'янюшку. Твар
азызлы, ссінены, грудзі абвіслыя. Але
Валя не засмучаецца. Знаёмыя
студэнты-мастакі запрашаюць яе
пазіраваць, плацяць. Праз тыдзень у
мастацкім салоне з'яўляюцца
карціны “пад Гагена”, а Валька ідзе
ў краму па чарговую бутэльку.

102

Арцём Арашонак

Жанчына носіць пад сэрцам
жыццё, як пустэча тоіць у сабе
формы быцця.

103

Сэр'ю

Салдат здольны вытрымаць бітву.
Жанчына — яго пакуты пасля яе.

104

Арцём Арашонак

Збялелы салдат ляжаў на полі бою,
матчына малако вярталася ў яго
цела... праз рану ў сэрцы.

105

Сэр'ю

Думкі і любоў маці знаходзяць
мяне ў любым кутку нашай Зямлі.
Самы лепшы Інтэрнэт.

106

Арцём Арашонак

Калі б Бог бачыў свет у маніторы
свайго камп'ютэра, Ён даўно
націснуў бы RESET.

107

Сэр'ю

Ад няшчаснага кахання мужчына
здольны пайсці на самагубства,
жанчына — у палітыку.

108

Арцём Арашонак

Порт Буэнас-Айрэса. На бераг
сыходзяць беларусы-эмігранты.
Аніякага багажу з сабой. Згадваю
біблейскае: “На той свет нічога не
возьмеш”.

109

Сэр'ю

“Бог памёр”. Ніцшэ.

“Ніцшэ памёр”. Бог.

“Ленин жив”. Маякоўскі.

110

Арцём Арашонак

Памінанне продкаў. На могілках
звоняць мабільнікі.

111

Сэр'ю

Калі жывы Макіявелі, не было
тэлефона, тэлевізара і Інтэрнэта.
Калі жывы Ніцшэ, не было тэлевізара
і Інтэрнэта, калі жывы Сартр, не
было Інтэрнэта. Зараз ёсць усё, але
няма Макіявелі, Ніцшэ і Сартра.

Французская паэзія — фужэр віна.
Беларуская паэзія — шклянка
гарэлкі. Так і глядзі, каб на яе хто-
небудзь не паклаў кавалак чорнага
хлеба.

Сальвадор Далі: “Мастак, ты — не аратар! Таму заціхні і пішы!”

Дзённік Фаіны Ранеўскай: “Тое, што акцёр хоча расказаць пра сябе, ён павінен сыграць, а не пісаць мемуары”.

“Тое, што ў пісьменніка ў душы, ён павінен не выказваць, а пісаць”.

Эрнест Хемінгуэй.

Згодны з усімі. Што тут яшчэ напішаш? Пайду пагляджу балет.

114

Арцём Арашонак

Вулічныя гандляркі. Быццам семкі,
разыходзяцца словы.

115

Сэр'ю

Велічны Кёльнскі сабор. Маю
малітву заглушае адбойны малаток
турэцкіх рэстаўратораў.

116

Арцём Арашонак

На пахаванні геніяў мусяць
гаварыць анёлы. Таму я маўчу.

117

Сэр'ю

Цяжка жанчыне трымаць на руках
дзіця. А як Богу цяжка трымаць
нашы грэшныя душы?!

118

Арцём Арашонак

Званіў Сальвадору Далі. На тым
канцы пачулася: “Абонент
временно недоступен”.

119

Сэр'ю

У старым парку пачак ад кандомаў
пад пустымі гнёздамі крумкачоў.

120

Арцём Арашонак

У пакутах нараджае жанчына. Ва
ўлонні шахідкі нараджаецца выбух.

121

Сэр'ю

Маці — ад Бога. Вера ў Бога — ад
маці. Мы верым адзін у аднога.

122

Арцём Арашонак

Муха, пад'ядаючы рэшту маіх
сняданкаў, дажыла да зімы. На
Каляды дзядуля адкаркаваў пляшку
добрага каньяку. На водар віна-
градных слёз прыляцела мушка. Ба-
ах — і ад чатырохкрылай квата-
ранткі не засталася і мокрага месца.
Так і ў літаратуры. Перабіваешся
драбніцамі, нікому не перашка-
джаеш. А як замахнешся на што
большае... Ба-ах. І ад цябе мокрага
месца не застанеца.

123

Сэр'ю

Бабулін пакой. Устаў ноччу, каб
вады напіцца, ды з усяго размаху аб
вугал жалезнага ложку як цяўся.
Стаю, плачу. Бабуля ўсхапілася,
уключыла святло, прытуліла да сябе,
і я супакоіўся.
Жыццё — як пакой з дзяцінства:
патрапіш на востры край, балюча да
слёз, але святла ўжо ніхто не
запаліць, і мусіш трываць.

124

Арцём Арашонак

Гётэ: “Краіны Захаду і Усходу
будуць разам назаўсёды”.

Кіплінг: “Захад ёсць Захад, Усход
ёсць Усход, і ім не сустрэцца
ніколі”.

Басё: “Заходні вецер? Усходні?
Лепей паслухаю, як шуміць
вецер над рысавым полем”.

Да дзвюх гадзінаў ночы чытаў
успаміны Фаіны Ранеўскай. Які я
шчаслівы, што не быў піянерам і
люблю тэатр!

126

Арцём Арашонак

Жанчына баіцца Бога, бо ведае ўсю таямніцу нараджэння, а Ён ведае ўсю таямніцу яе.

127

Сэр'ю

На літаратурныя вечарыны трэба
хадзіць з верным сябрам. Значыць
— з сабакам. Так часта хочацца
ўзвыць ад фальшу!

128

Арцём Арашонак

“Вышэйшае наканаванне Бога —
абурацца ўсяму дурному”. Гётэ.

“Небяспека для мудраца крыецца ў
тым, што ён да забыцця можа
закахацца ў дурасць”. Ніцшэ.

Дурань і рады: бегае з гэтымі
афарызмамі, улюбёны ў геніяў, і
сцвярджае, што абодва былі
вар’яты.

Гандлярка сувенірамі — пра
вялікага Сальвадора Далі: “Ён
зрадзіў Каталоніі!” Бацька Пікаса
да каранёў валасоў быў андалузцам і
маляваў усё жыццё галубоў для
гасцёўняў. Нацыяналізм — ідэалогія
сувенірных крамаў.

130

Арцём Арашонак

Змест

<i>Прадмова</i>	
<i>Ганны Кісліцэўнай</i>	3
СЭНР'Ю	9
ТАНКА	77
ПРОЗА	95

Літаратурна-мастацкае выданне

Арашонак Арцём

СЭНР'Ю

(сэнр'ю, танка, кароткая проза)

Мастакі Андрэй Духоўнікаў і Валерый Магучы

Карэктар Віка Трэнас

Дызайн Сяргей Ждановіч

Падпісана ў друк 4.10.2007 г. Фармат 60x84¹/₃₂.

Папера афсетная. Друк афсетны.

Ум. друк. арк. 3,85. Ул.-выд. арк. 3,2. Наклад 300 асоб.

Замова № 1063.

Выдавец І. П. Логвінаў.

ЛИ 02330/013307 ад 30.04.2004 г.

220050, г. Мінск, пр. Ф. Скарыны, 19–5.

logvinovpress@mail.ru

Арцём Арашонак - пісьменнік, перакладчык.

Нарадзіўся 27 ліпеня 1981 года ў Віцебску. З вершамі, прозай, публіцыстыкай выступае ў беларускай перыёдыцы з 1999 года. Друкаваўся ў часопісах "Маладосць", "Дзеяслоў", "ARCHE", газетах "Літаратура і мастацтва", "Наша ніва", "Голас Радзімы", "Новы час". Лаўрэат літаратурнага конкурсу імя Наталлі Арсенневай (2003). Перастварыў па-беларуску кнігу Германа Гесэ "Сідхартха" (2007). Творы Арцёма перакладаліся на нямецкую, польскую, рускую мовы. Жыве ў Віцебску.

THE
MUSIC
OF
THE
MUSIC

OF
THE
MUSIC
OF
THE
MUSIC

THE
MUSIC
OF
THE
MUSIC

THE
MUSIC
OF
THE
MUSIC